

„Afrika? Waar in Afrika?”
„Ik kan niet lezen welke plaats het is, daar ligt een groote inktvlak op dat woord.”
„Daar schijnt de inkt niet te duur voor te zijn. Heeft hij anders niet te vertellen?”
„O ja, nog meer. „Vraag vergiffenis aan mijn beminden vader.” Dezen regel heeft hij driemaal onderschraapt. Wat moet hij berouw hebben, de arme Ferdinand!” riep Annie uit.
„Berouw, natuurlijk,” zei de heer Dijkman droog.
„Apropos! Schrijft hij niet wanneer hij terugkomt?”
„O ja, ik vergat het postscriptum.

„P. S. Ik hoop spoedig jou en mijn lieven vader weer te zien. Ik kan niet precies zeggen wanneer, maar ik tel „de dagen.”

„Hij kan niet precies zeggen wanneer, maar hij telt de dagen,” herhaalde de blinde op sarcastischen toon. „Nergenshuizen en niet Afrika is de plaats waar de schavuit uithangt. Ik heb nooit geweten dat hij zoo grappig kon zijn.”

Op dit oogenblik trad een dienstbode binnen, die meldde dat er een heer was om juffrouw Annie te spreken.

„Dat zal, denk ik, mijnheer Huber zijn, de klerk van den notaris. Zend hem maar hierheen, Annie. Wil je me den brief van Ferdinand eens geven?”

Daar was Annie niet op verdacht geweest. Ze maakte een wanhopig gebaar, maar bedenkende dat haar oom hem toch niet lezen kon, overhandigde ze hem den brief en verliet de kamer.

De dienstbode opende kort daarop de deur en kondigde aan:

„Mijnheer Huber!”

„Neem plaats, mijnheer Huber. Gij komt in zake mijn testament, niet waar?”

„Ja, mijnheer!”

„Ik wensch mijn testament te veranderen en het grootste deel van mijn vermogen te vermaken aan mijn nichtje, juffrouw Annie Staalman, op voorwaarde dat zij er in toestemt te huwen met den heer Antoon Heykoop.

Maar voordat we deze zaken nader bespreken, wensch ik dat ge dezen brief eerst leest.”

Hij overhandigde den brief, dien Annie beweerde van zijn zoon ontvangen te hebben, aan den heer Huber.

„Verlangt u dat ik dien brief voor mijzelf lees?” vroeg de notarisklerk.

„Zeg, jongmensch, houd je me voor den gek?” stoorde de

DE HANDELSCHOOL TE HAARLEM.

In tegenwoordigheid van Burgemeester en Wethouders, Raadsleden en verdere autoriteiten en genoodigden, is te Haarlem de Handelsschool officieel geopend. Van het gebouw plaatsten wij reeds vroeger een foto.

C. SCHERMER + de beroemde kunstschilder, oudsteliid van Pulchri Studio is in den ouderdom van 92 jaar overleden.

A. VAN WIJK herdacht op 1 Januari j.l. den dag waarop hij voor 40 jaar benoemd werd tot Dir. van de Alg. Begraafplaats te Boskoop.

YUANSCHIKAI, president van Chin, heeft een wet ingesteld, die hem voor zijn leven het presidentschap verzekert en het hem zelfs mogelijk maakt zijn opvolger te benoemen.

heer Dijkman op. „Een brief van gewicht geef ik alleen aan een vreemde om hem mij voor te lezen, omdat ik zelf niet lezen kan.”

Mijnheer Huber las hierop den blinde een brief voor die hemelsbreed verschilde met dien welken zijn nicht hem had voorgelezen. Hij was van den volgende inhoud:

„Mejuffrouw Staalman!

„Gisteren heb ik een onderhoud met uw oom gehad en naar aanleiding hiervan deel ik u mede, dat hij besloten heeft zijn testament in mijn voordeel te veranderen. Op het oogenblik dat ge dezen brief ontvangt, zal de notaris waarschijnlijk reeds bij hem zijn. Ik deel u dit alles mede, ten einde u te doen inzien, dat het verstandig is, eindelijk eens tot een besluit te komen en in mijn voorstel toe te stemmen.

Ferdinand Dijkman, dien ik weet, dat ge vroeger beminde, is naar alle waarschijnlijkheid reeds lang getrouwd en zal wel nimmer terugkeeren. In allen geval, ik bied je nog eenmaal mijn hand aan. Bedenk je goed voor je die weigert. Je doet verstandiger mij als vriend dan als vijand te hebben. De oude gek zal toch zoolang niet meer leven, waarom zouden we dan samen niet gelukkig zijn en genieten van het vermogen, dat hij ons nalaat.

In de overtuiging dat ge mij spoedig een verstandig antwoord zult zenden, noem ik mij

Uw toegenegen

TOON HEYKOOP.

H.M. DE KONINGIN OP INSPECTIETOCHTEN.

H.M. de Koningin heeft een bezoek gebracht aan de garnizoenen en grenswachten in het Zuiden.

verschrikt over het plotselinge verschijnen van zijn vriend en buurman, die op zijn lustren pantoffels zonder hakken onhoorbaar de trap was opgeslopen.

Bram ging op het manke ledikant zitten. „Je zult wel weer bijkomen,” zei hij met een grijnslach, die misschien goed bedoeld was, maar jammerlijk in het water viel. Het leek tenminste meer op de leelijke grimas, die aan een huilbui voorafgaat, en waarvan kinderen anders wel het monopolie lijken te hebben.

„Nou, hoe is het? Doe je het nog?” vroeg hij. Dan eensklaps, „waar is de verf? Waar is het plankje? Waar is de kwast?”

„Daar in de kast,” antwoordde Sander op een deur te midden van de bruine landkaart wijzend, „maar wat mij betreft, ik wou liever dat er een gebraden lamsbout met andijvie of een schelvisch met botersaus in stond.” „Dat komt later, geduld, geduld, eerst het schilderstuk,” zei Bram, en hij dook in de leeg, holle ruimte van de kast weg, en haalde er achteruit een tweetal morsige groentenblikjes, een kwast en een plankje te voorschijn.

„Ziezo, laten we het nu maar ineens afmaken, met dat

Bram ging op het manke ledikant zitten.

uitstellen komen we niet verder,” zei Bram, terwijl hij blikjes, plank en kwast op de kreuple tafel plaatste.

„Ik zie er toch niet veel in,” verweerde Sander zich.

„Waarom niet?” zei Bram wat verveeld.

„Het is te idioot.”

„Niets is tegenwoordig te idioot.”

„Het is te brutaal, te doorzichtig. Iedereen zal begrijpen dat het bedriegerij is. De kunstkooper in de eerste plaats.”

„En dat stuk, dat er de vorige week in de uitstalkast stond?” zei Bram lachend, „dat zelfportret, met permissie? En het is verkocht. Verkocht, zeg ik je. Ik ben het toch zelf nog eens bij Magnus gaan vragen. Het is een mirakel, een mirakel. Iedereen kan het zoo. Neen, kunnen komt daar niet eens bij te pas. Durven. Dat is alles. Durf je? Of durf je niet?”

„Wat is daaraan te durven?”

„Neen, eigenlijk niets,” zei Bram, die zich gaandeweg opwond. „Het eenige is, dat je het met een brutaal gezicht bij Magnus brengen moet, en het met overtuiging en verwaandheid aanprijzen, wanneer dat noodig is. Die man weet er toch niks van. En als hij er ooit iets van geweten heeft, dan is hij toch in de war geraakt na de laatste tentoonstellingen van de Cosmoramisten. Magnus kent jou niet. Ik kan er niet meer aankomen, want mij herkent hij. Nou, durf je of durf je niet? Ja of neen? Nu of nooit! Er op of er onder?”

„Erop!” riep Sander, die door de geestdrift van zijn vriend was aangetast.

„Vooruit dan, we beginnen,” zei Bram, en hij trok zijn asje uit, en met de, door flodderig tricot omkleede, latten, die bij hem de plaats van armen innamen, begon hij op de tafel te redden.

„Het gelaat van den oude man weerspiegelden de verschillende gewaarwordingen, waaraan hij ten prooi was, ten gevolge van den inhoud van dezen brief.

Toen hij den naam van den schrijver hoorde, riep hij verwonderd uit: „Toon Heykoop!”

„Hij is een schurk, mijnheer!” zei Huber met nadruk.

„U hebt gelijk, hij is een schurk!”

Ondanks al zijn mooie praatjes speculeerde hij in werkelijkheid op zijn dood. Maar waarom hield Annie dit schrijven voor mij geheim? Zij beweerde dat het een brief was van mijn zoon en dat hij binnenkort zou terugkeeren.”

„In één opzicht had ze gelijk,” zei de heer Huber. „Mijn patroon heeft bericht ontvangen dat de heer Ferdinand Dijkman, uw zoon, op zijn terugreis is naar Holland!”

„En mag ik weten, wie uw patroon deze mededeeling heeft gedaan?”

„Uw zoon zelf!”

„Mijn zoon?”

„Ja!”

„Hij is dus in Holland?” vroeg de oude man opgewonden.

„Hij is juist hier ter stede aangekomen en is thans waarschijnlijk op weg naar huis!”

„Op weg... naar... huis!... Halt!...”

De oude man stond op van zijn stoel, ten eerste ontroerd.

Hij naderde den heer Huber.

Zijn vingers bewogen zich voorzichtig over diens gelaat, het lezende als ware het een boek.

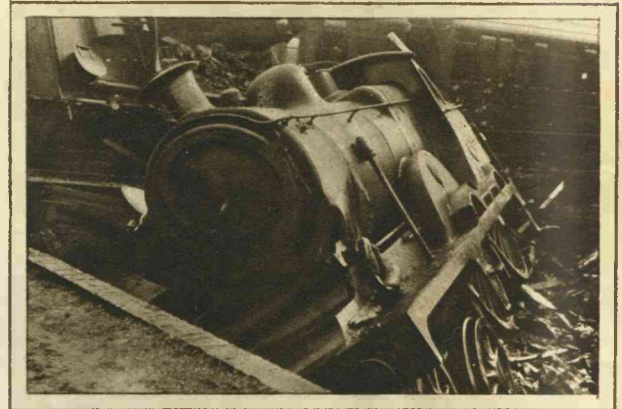
Zij vertelden hem den inhoud van dat boek in enkele seconden. Met den kreet „mijn jongen!” viel hij in den heer Huber's, of beter Ferdinands armen.

Op dit oogenblik verscheen Annie in de geopende deur met een gelukkigen glimlach op het gelaat.

Zij was bekend gemaakt met Ferdinands terugkomst door hem zelf en hij had van haar in korte woorden vernomen, wat er zoal sedert zijn afwezigheid was gebeurd. Zij had hem verteld van

Heykoops valsheid, zijns vaders ergernis over zijn stilzwijgen en van zijn besluit om zijn testament te veranderen in het voordeel van Toon Heykoop. Ferdinand hoorde tevens van Annie dat de notaris verwacht werd en besloot toen zijn vader te ontmoeten in de hoedanigheid van notarisklerk, met het resultaat dat we hebben gezien.

Toen eenige oogenblikken later de werkelijke mijnheer Huber werd aangediend, zei de oude heer Dijkman: „Verontschuldigd me bij den heer Huber en zeg dat we zijn diensten nu niet meer noodig hebben.”

SPOORWEGONGELUK.

Te Ilford (Engeland) heeft Nieuwjaarsdag een spoorwegongeluk plaats gehad, tengevolge waarvan op het oogenblik reeds 15 personen dood zijn. Onze foto is genomen direct na de botsing.

„Rijk worden. Als een Amerikaansche trustkoning,” praatte Sander, en hij schoot zijn colbert uit, en vertoonde zich in een opzichtigen vuilen, gestreepten bakkersborstrok.

„Je lijkt wel een uitgehongerde zebra,” grinnikte Bram, terwijl hij zijn vriend bijna beleedigend monsterte.

„Jij lijkt wel de schaduw van de schim van een afgestorvene,” hoonde Sander met een vriendelijken glimlach.

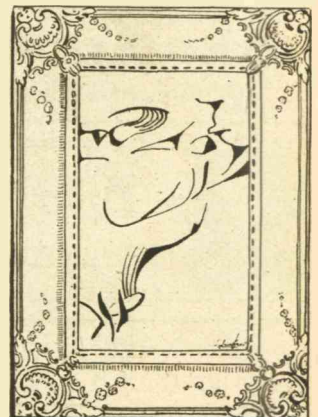
„Ik wed, dat we samen geen honderd pond wegen,” opperde Bram, „geen honderd pond. Schoon aan den haak. Zouden we hol zijn?”

„Mogelijk!” gekte Sander, die door den dynamischen moed van zijn vriend vroolijk en opgewekt geworden was, „mogelijk! Maar dan is hier het middel voor ons om massief te worden. Massief en vermogend. Millionnair. Rockefeller! Carnegie! van der Bilt! weet ik veel, weet ik veel....”

En hij nam een der potten en keek er in. „Groen!” riep hij, in koortsige opgewondenheid.

En Bram nam den anderen pot en keek er in. „Geel!” riep hij in extaze. „We zullen schilderen, dat het ons groen en geel voor de ogen wordt,” kreet Sander. „Wat zal het zijn, een landschap, een zeestuk, een portret?” vroeg Bram.

(Wordt vervolgd).

Het zelfportret bij Magnus.